

Spovedania tatălui sub patrafirul lumii

Gerra Orivera

amintirea - algebră planetară

nu te-ai mai împărtășit de mult părinte
din motive obiective nici n-ai prea avea cui răspund ușor amuzată
unui eu ce-mi fluieră meditațiile subversive

ți-aș putea ține loc de duhovnic chiar eu de ai putea
să-ți uiți pentru o clipă attributele
(ba la necesitate chiar să-ți dau canon de vindecare)
controlul maladiv al văzutelor și nevăzutelor
nu va sparge coaja nici unui mugur aud cum endorfinele pun peliculă
indestructibilă peste geamătul lasciv al subpământului
tu poți să mai întârzii visător pe un fulger albastru
legile tale funcționează perfect
și în caz de urgență sunt și eu pe aici într-o coastă de curcubeu veghez
cum merg lucrurile sprijinită-n toiagul iluminărilor să n-ai grijă
magistral știu cum scoate întunericul din spițe

făr' de risipirea din ochi devin însăși vederea

din stamine polenizez cuvintele fagure inima lucrătoare fonemele
absorb galaxii atârână la glezna dănțuitoare universuri
altar la toate încheieturile eliberării tată smerit îți construiesc
și arterele mele de-abia îți cuprind veșniciile spovedanii ardente-n viere
clocotesc doruri sorburi de gri curenți subterani și erupții
să te știu să mă număr în oglindiri de mai viu în vibrații amintirile sunt pastila
de orb când abisul aruncă punte pe maluri de mine tu-mi ești
bară de echilibru și pat doar amnezica mare
matematica planetară devine sterilă dacă-și refuză
expansiunea îmi spun neîncetat necuprinderea nu poate fi feliată atât de subțire
precum pânza de păianjen
oare câte octave are tăcerea unui munte urechea mea a pipăit doar câteva
înainte de a-i țâșni izvoarele
inevitabil sorb din măreție chiar de gura-i plină de glod și-atâtea fermentații
de astre ce dulce curge pământul prin mine
condimentat cu nove zglobii și tu îmi numeri păcatele
ca pe mătânii
unde-s eu când tu mă continui în toate

însetările îneacă marea de cer și-n fântânile pietrei coboară

rugăciunea ești tu
când aud incantația oglinzile devin inutile

POEZII ONLINE

spovedania ta mă spală de umbre
luminii
i se topesc obloanele

eu fără' de-amintiri - locuirea perfectă